

## มาตรฐานเมืองท่องเที่ยวสะอาดของอาเซียน

รายการประมาณมาตรฐานเมืองท่องเที่ยวสะอาดของอาเซียน ประกอบด้วย 7 ตัวชี้วัด และ  
ข้อกำหนดย่อยจำนวน 28 ข้อ ดังนี้

### 1. ตัวชี้วัดการจัดการสิ่งแวดล้อม

การจัดการสิ่งแวดล้อม หมายถึง การนำวิธีการต่าง ๆ มาใช้ร่วมกันโดยคำนึงถึงผลกระทบของ  
สิ่งแวดล้อมที่อาจเกิดขึ้นจากกิจกรรมในการพัฒนาประเทศ เมืองหรือจากแผนพัฒนาต่าง ๆ

การประเมินผลกระทบของกิจกรรมการพัฒนาที่มีต่อสิ่งแวดล้อมสามารถทำได้หลายระดับ  
และด้วยวิธีการที่หลากหลาย ในขณะเดียวกันเราสามารถลดผลกระทบเหล่านี้ลงได้ผ่านมาตรการ  
ประเภทต่าง ๆ เช่น ยกระดับการรับรู้ของประชาชน กำหนดข้อห้ามหรือข้อจำกัดเกี่ยวกับโครง การ  
พัฒนาเมือง ฯลฯ

นโยบายทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาและการส่งเสริมมาตรฐานการดำรงชีพของ  
ประชาชนทั่วไปให้ดีขึ้น มักจะมีตัวชี้วัดพื้นฐานชนิดนี้รวมอยู่ด้วยโดยจะครอบคลุมถึงประเด็นต่าง ๆ ที่  
พบเกี่ยวกับสภาพสิ่งแวดล้อมปัจจุบันในชีวิตประจำวันของเรา โดยเฉพาะประเด็นเกี่ยวกับองค์  
ประกอบด้านสาธารณสุขของสิ่งแวดล้อม เช่น คุณภาพของอากาศ คุณภาพของน้ำดื่มและน้ำใช้ เป็น  
ต้น ดังนั้นมาตรฐานเมืองท่องเที่ยวสะอาดของอาเซียน (ACTS) จึงมีเป้าหมายหลักอยู่ที่การส่งเสริม  
และสนับสนุนให้เมืองต่าง ๆ มีมาตรการสำหรับประกาศให้ผู้อยู่อาศัยและแขกที่มาเยี่ยมเยือนรับทราบ  
ถึงความสามารถของเมืองในการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม ตลอดจนกระตุ้นให้คนเหล่านี้รับรู้ถึง  
สถานการณ์ด้านสิ่งแวดล้อมที่เป็นอยู่ในเมืองที่ตนอาศัยอยู่หรือมาเยี่ยมเยือน

นอกจากนี้แล้วรายละเอียดบางอย่างของตัวชี้วัดในเรื่องนี้มีไว้เพื่อสนับสนุนให้เมืองที่ต้องการ  
ร่วมใช้มาตรฐานเมืองท่องเที่ยวสะอาดของอาเซียนเริ่มต้นหามาตรการป้องกันกิจกรรมต่าง ๆ ที่อาจมี  
ผลเสียต่อมาตรฐานการดำรงชีพ ตลอดจนเพื่อผลักดันให้มีการจัดทำแผนพัฒนาชุมชนเมืองของตนขึ้น  
เพื่อรับมือกับผลกระทบทั้งด้านบวกและด้านลบที่อาจเกิดจากกิจกรรมพัฒนาเมือง ตัวชี้วัดนี้ยัง  
ต้องการช่วยยกระดับการรับรู้ของประชากรเมืองเกี่ยวกับการใช้พลังงานหมุนเวียน

#### 1.1 การวางผังเมือง

ตัวชี้วัดนี้ได้แก่มาตรการต่าง ๆ เกี่ยวกับการวางแผนการใช้ที่ดิน การจัดการ  
สิ่งแวดล้อมและระบบการขนส่งที่ฝ่ายบริหารของเมืองจัดทำขึ้นเพื่อให้แน่ใจว่าจะสามารถควบคุมการ  
เติบโตของเมืองได้อย่างยั่งยืน

#### 1.2 กฎระเบียบด้านสิ่งแวดล้อม

ตัวชี้วัดนี้ได้แก่การมีกฎระเบียบควบคุมธุรกิจการท่องเที่ยวที่มีอยู่ในเมือง มีการ  
บังคับใช้กฎระเบียบเหล่านี้หรือมีบทลงโทษที่เหมาะสมสำหรับผู้ไม่ปฏิบัติตาม (เช่น บทลงโทษผู้ที่ไม่  
ทำตามกฎระเบียบด้านการวางแผน หรือการกำจัดของเสีย เป็นต้น)

### 1.3 มลภาวะ (ทางน้ำ อากาศและเสียง)

ได้แก่ การประเมินระดับมลภาวะทางน้ำ ว่ายังอยู่ในบรรทัดฐานที่ยอมรับได้ตามกฎระเบียบที่กำหนดไว้หรือไม่ อาจหมายถึงรวมถึงการประเมินมลภาวะของน้ำในแม่น้ำ (เช่น แม่น้ำที่เสื่อมเรียบ และพนมเปญในประเทศกัมพูชา) มลภาวะของน้ำทะเลตามพื้นที่ชายฝั่ง (เช่น ที่กปางโสมและเกบในกัมพูชา) รวมทั้งมลภาวะของน้ำดื่มด้วยก็ได้

การประเมินคุณภาพของอากาศในเขตเมือง มาตรการแก้ไขที่มีอยู่ (เช่น แนวคิดริเริ่มให้ลดปัญหาการจราจรติดขัดและการใช้เชื้อเพลิง เป็นต้น) ระดับมลภาวะทางเสียง รวมทั้งประเมินการจัดทำและบังคับใช้มาตรการควบคุมมลภาวะทางเสียงให้อยู่ในระดับที่ยอมรับได้

### 1.4 การขนส่งที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

ตัวชี้วัดนี้ได้แก่ประเภทของระบบการขนส่งที่ใช้ในเมือง (ทั้งระบบการขนส่งสาธารณะและเอกชน) ตลอดจนผลกระทบที่มีต่อสิ่งแวดล้อม การสนับสนุนให้ใช้ยานพาหนะที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (เช่น รถโดยสารสาธารณะที่มีกลไกควบคุมมลภาวะ รถที่ขับเคลื่อนด้วยไฟฟ้าและมีการคิดค่าธรรมเนียมจากรถที่ขับเข้าไปในพื้นที่ที่มีการจราจรหนาแน่น)

### 1.5 การใช้พลังงานอย่างยั่งยืน

ตัวชี้วัดนี้ได้แก่การใช้เครื่องมือช่วยประหยัดพลังงานที่มีประสิทธิภาพในธุรกิจท่องเที่ยว (เช่น ใช้หลอดประหยัดไฟ สวิตช์ปิด-เปิดไฟฟ้า กระจกห้องแบบการด ฯลฯ) การใช้พลังงานหมุนเวียน (เช่น พลังงานแสงอาทิตย์ พลังงานลม ฯลฯ) การรับรู้และความตั้งใจของบริษัทท่องเที่ยวที่จะประหยัดและใช้พลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ

## 2. ตัวชี้วัดความสะอาด

พื้นที่สาธารณะได้แก่ สถานที่ที่ผู้คนจำนวนมากสามารถมาพบปะและมีปฏิสัมพันธ์กัน ความสะอาดของสถานที่สาธารณะขึ้นอยู่กับพฤติกรรมส่วนบุคคลและความใส่ใจในการดูแลสถานที่ ความสะอาดของพื้นที่สาธารณะยังเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อสวัสดิภาพส่วนรวมอีกด้วย และยังส่งผลถึงการปรับปรุงมาตรฐานการใช้ชีวิตและความสวยงามของเมือง ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการดึงดูดนักท่องเที่ยว

ตัวชี้วัดนี้ได้มาจากความสะอาดของพื้นที่สาธารณะ เช่น อาคารสาธารณะ ศูนย์ข้อมูลพื้นที่สีเขียว รีสอร์ทและสวนสาธารณะ ถนนสายหลักและท้องน้ำสาธารณะ ฯลฯ ตัวชี้วัดนี้ยังได้แก่ทัศนคติที่คนส่วนใหญ่มีต่อความสะอาดและการรักษาความสะอาดในพื้นที่สาธารณะของเมือง ตลอดจนระดับความใส่ใจต่อความสะอาดของเจ้าหน้าที่เทศบาล โดยทั่วไปแล้วนักท่องเที่ยวในเขตเมืองและประชาชนทั่วไปมักจะให้ความสนใจและชื่นชอบความสะอาดเรียบร้อยของสถานที่ท่องเที่ยว นอกจากนี้ความสะอาดยังเป็นปัจจัยที่ช่วยเสริมชื่อเสียงของเมืองได้ด้วย

## 2.1 ความสะอาดของพื้นที่สาธารณะ

เป็นตัวชี้วัดสำคัญที่ช่วยสื่อภาพลักษณ์ด้านบวกของเมืองให้กับนักท่องเที่ยว ตลอดจนคนในท้องถิ่นและในภาคเอกชน เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบควรประเมินความสะอาดของพื้นที่สาธารณะทั้งหมดซึ่งรวมถึงตัวอาคาร พื้นที่สีเขียว ตลาด สถานีขนส่ง ศูนย์ข้อมูล ฯลฯ และลักษณะการบังคับใช้กฎระเบียบในเรื่องนี้ มาตรการลงโทษหากไม่ปฏิบัติตาม รวมทั้งประเมินได้จากความเหมาะสมของเครื่องมือ การทำความสะอาด จำนวนถังขยะที่มีอยู่ในพื้นที่สาธารณะ และความถี่ในการดูแลทำความสะอาดอุปกรณ์เหล่านี้

## 2.2 ความสะอาดของห้องสุขาสาธารณะ

ตัวชี้วัดนี้ได้แก่จำนวนสุขาสาธารณะในแหล่งท่องเที่ยวของเมือง ความถี่และคุณภาพของการดูแลทำความสะอาด อาจใช้ร่วมกับมาตรฐานห้องน้ำ สาธารณะของอาเซียน

## 2.3 ความสะอาดของแหล่งท่องเที่ยว (พิพิธภัณฑ์ วัด สวนสาธารณะ ชายหาด ฯลฯ)

ตัวชี้วัดนี้ได้แก่ ความพอเพียงของจำนวนถังขยะในสถานที่ท่องเที่ยว ความถี่ในการจัดเก็บและการกำจัดขยะ ตลอดจนความสะอาดทั่วไปและการดูแลพื้นที่โดยรอบสถานที่ท่องเที่ยว บทลงโทษที่มีเพื่อให้คนปฏิบัติตามกฎระเบียบด้านการรักษาความสะอาด

## 2.4 ความสะอาดสองข้างถนนสายหลัก

ตัวชี้วัดนี้ใช้ประเมินสภาพสองข้างถนนสายหลักในตัวเมืองและถนนเชื่อมระหว่างเมืองว่ามีการทำความสะอาดอย่างสม่ำเสมอและมีอุปกรณ์ที่เหมาะสมหรือไม่ (เช่น มีการทำความสะอาดถังขยะเป็นระยะ ๆ)

## 3. ตัวชี้วัดการจัดการของเสีย

การจัดการของเสียหมายถึงการจัดเก็บและเก็บกักของเสีย ของเสียเป็นผลที่เกิดจากกิจกรรมที่สนองตอบความต้องการในชีวิตประจำวันของผู้คนที่ เป้าหมายหลักในการจัดการของเสียได้แก่การลดผลกระทบด้านลบที่ขยะมีต่อสุขภาพของสาธารณะชน รวมทั้งลดผลกระทบที่มีต่อสภาพแวดล้อมและสุนทรียภาพโดยรวมของเมือง เป็นความจริงที่ว่าตั้งแต่กลางคริสต์ศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา ปริมาณของเสียทั่วโลกเพิ่มขึ้นเป็นอย่างมาก (ควบคู่ไปกับการเติบโตของระบบอุตสาหกรรม) ผลกระทบด้านลบของขยะอุตสาหกรรมได้กลายเป็นปรากฏการณ์ระดับโลกไปแล้ว แม้ว่าการจัดการและกำจัดของเสียที่ใช้จะเป็นปัญหาท้าทายทั้งในระดับโลกและระดับประเทศ เมืองต่าง ๆ ต้องเลือกใช้ระบบใดระบบหนึ่งในการจัดการของเสียในพื้นที่ของตน

มาตรฐานเมืองสะอาดฉบับนี้กำหนดให้เมืองต่าง ๆ ต้องมีแผนจัดการของเสียที่มีประสิทธิภาพเพื่อจัดเก็บและกำจัดของเสียทั้งที่เป็นของแข็งและของเหลว และต้องมีความรู้เกี่ยวกับมาตรการและการรณรงค์รูปแบบต่าง ๆ ในเรื่องนี้ด้วย

### 3.1 การจัดเก็บของเสียที่เป็นของเหลว

เป็นตัวชี้วัดที่ใช้ประเมินหน่วยงานสาธารณะที่จัดตั้งขึ้นเพื่อจัดเก็บของเสียที่เป็นของเหลว จำนวนร้อยละของประชากรที่เชื่อมโยงกับเครือข่ายในการกำจัดของเสียที่เป็นของเหลว ในพื้นที่ที่ยังไม่มีเครือข่ายเช่นนี้ยังสามารถดูได้จากวิธีการและความถี่ในการจัดเก็บของเสียที่เป็นของเหลวที่ใช้อยู่

### 3.2 การจัดเก็บของเสียที่เป็นของแข็ง

เป็นตัวชี้วัดที่ใช้ประเมินหน่วยงานสาธารณะที่จัดตั้งขึ้นเพื่อจัดเก็บของเสียที่เป็นของแข็ง จำนวนร้อยละของประชากรที่เชื่อมโยงกับเครือข่ายในการกำจัดของเสียที่เป็นของแข็ง ในพื้นที่ที่ยังไม่มีเครือข่ายเช่นนี้ยังสามารถดูได้จากวิธีการและความถี่ในการจัดเก็บของเสียที่เป็นของแข็งที่ใช้อยู่

### 3.3 การเก็บกักและบำบัดของเสียที่เป็นของเหลว

ตัวชี้วัดนี้ได้แก่ พื้นที่สำหรับเก็บกักของเสียที่เป็นของเหลวที่มีอยู่ในเมือง ซึ่งประชากรทั่วไปสามารถใช้ได้ผ่านการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ ตลอดจนอุปกรณ์การเก็บขยะของเอกชนที่ให้บริการกับแหล่งท่องเที่ยว (เช่น มีถังบำบัดของเสีย) และอุปกรณ์สำหรับจัดการกับผลิตภัณฑ์จากของเสียที่มีอยู่ (เช่น มีโรงบำบัดน้ำเสีย)

### 3.4 การเก็บกักและบำบัดของเสียที่เป็นของแข็ง

ตัวชี้วัดนี้ได้แก่ พื้นที่สำหรับเก็บกักของเสียที่เป็นของแข็งที่มีอยู่ในเมือง ซึ่งประชากรทั่วไปและบริษัทท่องเที่ยวสามารถใช้ได้ผ่านการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ (เช่น มีหลุมฝังกลบ) วิธีบำบัดของเสียที่เป็นของแข็ง (เช่น มีโรงบำบัดของเสียและมีการนำของเสียกลับมาใช้ใหม่ การเผาขยะ การฝังกลบ ฯลฯ)

### 3.5 การนำกลับมาใช้ใหม่

ตัวชี้วัดนี้ได้แก่ เจ้าหน้าที่สนับสนุนให้มีการนำวัสดุสิ่งของกลับมาใช้ใหม่ มีระบบเก็บรวบรวมและนำวัสดุเหล่านั้นกลับมาใช้ใหม่ คนในท้องถิ่นและโดยเฉพาะอย่างยิ่งของผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยว (โรงแรม ภัตตาคาร ผู้ประกอบการการท่องเที่ยว ฯลฯ) รับรู้ถึงความสำคัญของการนำกลับมาใช้ใหม่

#### 4. ตัวชี้วัดการสร้างการรับรู้เกี่ยวกับการรักษาสิ่งแวดล้อมและความสะอาด

การยกระดับการรับรู้หมายถึงกิจกรรมที่มีองค์ประกอบหลัก 3 องค์ประกอบ คือ วัตถุประสงค์ของการยกระดับการรับรู้ เป้าหมายที่ต้องดำเนินการและเอกสารข้อมูลที่น่ามาสนับสนุน การสร้างการรับรู้เกี่ยวกับการรักษาสิ่งแวดล้อมและความสะอาดหมายถึงการทำให้คนในท้องถิ่น นักท่องเที่ยวและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องรับรู้และให้ความสำคัญกับประโยชน์การมีสภาพแวดล้อมที่สะอาด ถูกสุขลักษณะและสุขอนามัยและมีผลดีต่อสุขภาพ เราสามารถมองการยกระดับการรับรู้ว่าเป็นรูปแบบหนึ่งของการให้ความรู้หรือการเปลี่ยนแปลงความรู้เดิมที่เคยมี (โดยเป็นผลมาจากการทำกิจกรรมซ้ำ ๆ กัน) ด้วยเหตุนี้วัตถุประสงค์ของการสร้างการรับรู้จึงได้แก่การเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับความเสียหายที่เกิดจากการดำเนินการแบบผิด ๆ ที่ทำอยู่ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งการเผยแพร่/อธิบายทัศนคติและการดำเนินการแบบถูกต้อง ซึ่งส่งผลให้มีมาตรฐานการดำรงชีวิตที่ดีขึ้นกว่าเดิม มาตรฐานเมืองสะอาดฉบับนี้ให้ความสนใจเป็นพิเศษในเรื่องการกระตุ้นให้คนในท้องถิ่น ผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวหันมาสนใจในเรื่องสิ่งแวดล้อมและการรักษาความสะอาด

การยกระดับการรับรู้เป็นกลไกหลักในการส่งเสริมและจัดทำมาตรฐานเมืองสะอาดฉบับนี้ขึ้นมา กลไกการยกระดับการรับรู้ได้แก่กิจกรรมหลักที่ควรส่งเสริมให้เกิดขึ้นในเมือง เพื่อเตือนให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องเข้าใจและเริ่มดำเนินการตามมาตรฐานฉบับนี้ กิจกรรมเหล่านี้สามารถมีได้หลายรูปแบบ การตัดสินใจของผู้บริหารที่จะเลือกวิธีการที่เหมาะสมกับสถานการณ์ของเมือง ไม่จำเป็นต้องมีกิจกรรมพิเศษใด ๆ ก็ได้ นอกจากนี้ตัวชี้วัดนี้ยังสามารถใช้ประเมินประสิทธิภาพและความสม่ำเสมอในการจัดกิจกรรมได้ด้วย ผู้บริหารควรร่วมมือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง เช่น องค์กรนานาชาติ องค์กรพัฒนาของเอกชน ฯลฯ ยกระดับการรับรู้ในเรื่องนี้

##### 4.1 การยกระดับการรับรู้ของคนในท้องถิ่นเกี่ยวกับการรักษาสิ่งแวดล้อมและ ความสะอาด

เป็นตัวชี้วัดสำหรับประเมินกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อยกระดับการรับรู้ของคนในท้องถิ่นเกี่ยวกับการรักษาสิ่งแวดล้อมและความสะอาด รวมทั้งความถี่ในการจัดกิจกรรมนั้น ๆ (การรณรงค์โดยเปิดเผย การจัดงานอีเวนต์ การจัดแข่งขัน ฯลฯ) และยังหมายรวมถึงเครื่องมือที่ใช้สร้างการรับรู้ให้เกิดขึ้น เช่น หนังสือ แผ่นพับ ป้ายประกาศและโปสเตอร์ ฯลฯ

## 4.2 การยกระดับการรับรู้ของผู้ให้บริการนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับการรักษา สิ่งแวดล้อม และความสะอาด

ตัวชี้วัดนี้คล้ายคลึงกับตัวชี้วัดที่กล่าวถึงก่อนหน้านี้ กล่าวคือเป็นตัวชี้วัดสำหรับประเมินกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อสร้างการรับรู้ในกลุ่มผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวเกี่ยวกับการรักษา สิ่งแวดล้อมและความสะอาด รวมทั้งความถี่ในการจัดกิจกรรมนั้น ๆ (การรณรงค์โดยเปิดเผย การจัด งานอีเวนต์ การจัดแข่งขัน ฯลฯ) และยังหมายรวมถึงเครื่องมือที่ใช้สร้างการรับรู้ให้เกิดขึ้น เช่น หนังสือ แผ่นพับ ป้ายประกาศและโปสเตอร์ ฯลฯ

## 4.3 การยกระดับการรับรู้ของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับการรักษาสิ่งแวดล้อมและความสะอาด

เป็นตัวชี้วัดสำหรับประเมินระดับของข้อมูลและความรู้ที่หน่วยงานภาครัฐและธุรกิจ ภาคเอกชนที่มีการติดต่อกับนักท่องเที่ยวจัดทำให้แก่นักท่องเที่ยวในเรื่องการเคารพกฎระเบียบด้านการรักษาสิ่งแวดล้อมและความสะอาดที่มีอยู่ในประเทศ

## 5. ตัวชี้วัดพื้นที่สีเขียว

พื้นที่สีเขียวในเขตเมือง ได้แก่ พื้นที่ที่สาธารณชนทั่วไป (ทั้งคนในท้องถิ่นและ นักท่องเที่ยว)สามารถเข้าถึงได้ เป็นสถานที่สำหรับการพักผ่อน จึงควรจะมีระดับตกแต่งด้วยต้นไม้ ดอกไม้และ/หรือหญ้า วงเวียนตามถนนไม่จัดเป็นพื้นที่สีเขียวเพราะมีเป้าหมายหลักเพื่อระบาย การจราจรและไม่ใช้สถานที่ให้คนไปพักผ่อน และควรจะมีพื้นที่สีเขียวออกจาก“แหล่งท่องเที่ยวเชิง ธรรมชาติ” แม้ว่าแหล่งท่องเที่ยวเชิงธรรมชาตินั้นอาจจะเชื่อมต่อกับพื้นที่สีเขียวหรือล้อมรอบด้วย พื้นที่สีเขียวก็ตาม นอกจากนี้เมืองต่าง ๆ ไม่สามารถเรียกเก็บค่าใช้จ่ายพื้นที่สีเขียวจากผู้มาเยี่ยมชมเพื่อหา ความสนุกสนานในลักษณะเดียวกับค่าบริการที่เรียกเก็บจากแหล่งท่องเที่ยวบางแห่งได้

พื้นที่สีเขียวมีส่วนช่วยปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของผู้คนได้ โดยช่วยสร้างสถานที่ที่มี ความเป็นธรรมชาติขึ้นมาในเขตเมือง โดยทั่วไปแล้วพื้นที่สีเขียวบางแห่งถูกสร้างขึ้นมาพร้อมกับการ เกิดขึ้นและเติบโตของเมืองอยู่ ดังนั้นมาตรฐานฉบับนี้จึงมุ่งส่งเสริมให้มีการใช้พื้นที่สีเขียวโดยเน้นไปที่ จำนวนและการดูแลรักษาพื้นที่สีเขียวในเขตเมืองเป็นหลัก

มาตรฐานฉบับนี้ต้องการและคาดหวังให้เมืองต่าง ๆ มีการดูแลรักษาพื้นที่สีเขียวเป็น อย่างดีตลอดจนประสบความสำเร็จผ่านวิธีการจัดการที่เรียบง่ายและเหมาะสม

### 5.1 จำนวนพื้นที่สีเขียวในเขตเมือง

เป็นตัวชี้วัดสำหรับประเมินจำนวนของพื้นที่สีเขียวที่จัดแบ่งไว้ให้ในเขตเมือง

## 5.2 การบำรุงรักษาและจัดการพื้นที่สีเขียว

เป็นตัวชี้วัดสำหรับประเมินว่ามีการบำรุงรักษาพื้นที่สีเขียวบ่อยแค่ไหน มีความสม่ำเสมอและมีการจัดทำโครงการปรับปรุงพื้นที่หรือไม่ ตลอดจนประเมินคุณภาพและการบำรุงรักษาเครื่องอำนวยความสะดวกที่จัดวางในพื้นที่สาธารณะ (ไฟฟ้า ม้านั่ง ทางเดิน ฯลฯ) มากน้อยแค่ไหน รวมทั้งระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมที่มี (เช่น ระบบไฟฟ้าประหยัดพลังงาน ระบบชลประทาน การใช้ปุ๋ยอินทรีย์ ฯลฯ)

## 6. ตัวชี้วัดความปลอดภัยด้านสุขภาพ ความปลอดภัยและความมั่นคงของเมือง

“ความปลอดภัย” เป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งของนโยบายการท่องเที่ยว โดยแบ่งออกเป็นความปลอดภัยในสถานการณ์ที่ไม่มีความเสี่ยงหรือมีความเสี่ยงน้อย “ความปลอดภัย” ถือเป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน

การสร้างความปลอดภัยและความมั่นคงเป็นความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ในพื้นที่ การสร้างความมั่นใจด้านความปลอดภัยให้นักท่องเที่ยวและคนในท้องถิ่นเป็นวัตถุประสงค์หลักของมาตรฐานฉบับนี้ ตัวชี้วัดในเรื่องนี้มุ่งไปที่การสร้างทัศนคติที่สอดคล้องกันระหว่างนักท่องเที่ยว นานาชาติกับคนท้องถิ่น ส่งเสริมให้เมืองต่าง ๆ หาวิธีลดความเสี่ยงที่มีอยู่ทุกรูปแบบเพื่อส่งเสริมพัฒนาการที่ดีของการท่องเที่ยวในบริบทของการท่องเที่ยวปลอดภัย

ตัวชี้วัดต่อไปนี้จะประเมินจำนวนและคุณภาพของศูนย์สุขภาพ ร้านขายยาและผู้ให้บริการด้านสุขภาพที่มีอยู่ในเมือง ยุทธศาสตร์การจัดการความเสี่ยงที่มี ขอบเขตการตรวจสอบด้านสุขอนามัย การจัดการความเรียบร้อยในที่สาธารณะ ความปลอดภัยของการเดินทางในตัวเมือง ตลอดจนการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวและคนในท้องถิ่นเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรมและการบังคับใช้กฎระเบียบต่าง ๆ

### 6.1 ความปลอดภัยด้านสุขภาพ

ตัวชี้วัดนี้เน้นประเด็นหลักอย่างน้อย 2 ประเด็น คือ 1) การประเมินจำนวนและคุณภาพของศูนย์สุขภาพ (เช่น โรงพยาบาล คลินิก ฯลฯ) ร้านขายยาและผู้ให้บริการด้านสุขภาพที่มีอยู่ และ 2) ขอบเขตการตรวจสอบด้านสุขอนามัยในแหล่งที่มีนักท่องเที่ยวมารวมตัวกันอยู่มาก (เช่น ภัตตาคาร ตลาด ที่จำหน่ายอาหารฟาสต์ฟู้ด ผู้ค้าริมทาง ฯลฯ) ตามข้อกำหนดของกฎหมายและกฎระเบียบในประเทศนั้น ๆ

## 6.2 ความปลอดภัยและความมั่นคงในเมือง

เป็นตัวชี้วัดสำหรับประเมินระดับความสงบเรียบร้อยในที่สาธารณะ โดยวัดได้จากจำนวนตำรวจ (โดยเฉพาะตำรวจท่องเที่ยว) และการฝึกอบรมที่ตำรวจได้รับเพื่อจัดการกับเรื่องของนักท่องเที่ยว รวมทั้งประเมินจากสภาพและชื่อเสียงของคนขับรถแท็กซี่ที่ปฏิบัติต่อนักท่องเที่ยว

ตัวชี้วัดย่อยอีกตัวหนึ่งได้แก่ความปลอดภัยของการเดินทางในตัวเมือง (ความคับคั่งของการจราจร ความปลอดภัยในการข้ามถนน ความปลอดภัยของทางเท้า)

## 6.3 การป้องกันอาชญากรรมและการบังคับใช้กฎหมาย (โสเภณีเด็ก ยาเสพติด ฯลฯ)

เป็นตัวชี้วัดสำหรับตรวจสอบให้แน่ใจว่ามีการปกป้องประชากรท้องถิ่นจากกิจกรรมผิดกฎหมายและชักจูงนักท่องเที่ยวไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับกิจกรรมเช่นนั้น ซึ่งได้แก่ การซื้อบริการทางเพศจากเด็ก การใช้/ค้าสารเสพติด การค้ามนุษย์ การลักลอบนำเข้าสินค้า การสร้างความเสียหายให้แก่ทรัพย์สินทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรม ตัวชี้วัดนี้ยังประเมินการบังคับใช้กฎระเบียบต่าง ๆ (การเฝ้าดูแลและการลงโทษ) ตลอดจนประสิทธิภาพของการรณรงค์เพื่อยกระดับการรับรู้ในเรื่องนี้

## 6.4 ยุทธศาสตร์การจัดการความเสี่ยง

เป็นตัวชี้วัดความสามารถในการจัดการกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิด เช่น ภัยพิบัติทางธรรมชาติ ฯลฯ ขอบเขตและประสิทธิภาพของยุทธศาสตร์การจัดการความเสี่ยง (หากมี)

## 7. ตัวชี้วัดโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการท่องเที่ยว

โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวเป็นองค์ประกอบสำคัญของนโยบายพัฒนาการท่องเที่ยว การพัฒนาการท่องเที่ยวต้องอาศัยโครงสร้างพื้นฐาน การเชื่อมต่อของการเดินทางและสื่อสาร รวมทั้งจำนวนสิ่งอำนวยความสะดวกที่มี เพราะสิ่งเหล่านี้จะช่วยอำนวยความสะดวกในการเดินทางและการขนส่งซึ่งจำเป็นยิ่งสำหรับธุรกิจการท่องเที่ยว หากประเด็นต่าง ๆ ที่ระบุไว้ด้านล่างขาดหายไปหรือถูกรบกวนไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม ก็จะทำให้เกิดอุปสรรคต่อการพัฒนาของเมืองและการเติบโตของการท่องเที่ยวในเขตเมือง ประเด็นสำคัญที่สุดในเรื่องนี้ได้แก่การวางแผนการท่องเที่ยวที่เหมาะสม มีแผนการและยุทธศาสตร์ในการควบคุมจังหวะก้าวของการพัฒนาการท่องเที่ยวในเขตเมือง โครงสร้างพื้นฐานที่สนับสนุนการท่องเที่ยว ได้แก่ การมีศูนย์ข้อมูล บัณฑิตศูนย์แหล่งท่องเที่ยวและแผนที่สำหรับการท่องเที่ยวซึ่งเป็นสิ่งสำคัญยิ่งสำหรับการให้ข้อมูลด้านการท่องเที่ยวในเขตเมือง สถานที่ที่นักท่องเที่ยวและผู้ที่เกี่ยวข้องอยู่ในเมืองสามารถไปพักผ่อน หาความสนุกสนาน รวมทั้งอุปกรณ์ตอบสนองวัตถุประสงค์ด้านอื่น เช่น เพื่อพักผ่อน ทำตามวัฒนธรรม การศึกษา การซื้อของ การกีฬา ฯลฯ ที่แนะนำว่าควรมีในเขตเมือง ตัวชี้วัดนี้ยังรวมถึงความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวด้วย เนื่องจากเมืองต่าง ๆ จำเป็นต้องรับรู้ว่าจะปรับปรุงอะไรบ้างเพื่อให้สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้มากขึ้น และส่งเสริมให้พักอยู่ในเมืองนานขึ้น

### 7.1 การวางแผนสำหรับการท่องเที่ยว

เป็นตัวชี้วัดสำหรับตรวจสอบว่ามีแผนและยุทธศาสตร์ทางการในการควบคุมการพัฒนาการท่องเที่ยวในเมืองหรือใหม่ เช่น การจัดแบ่งเขตเมือง ที่ตั้งศูนย์ข้อมูลและคุณภาพของวัสดุประชาสัมพันธ์ที่ใช้ในศูนย์เหล่านี้

### 7.2 ศูนย์ข้อมูล ป้ายประชาสัมพันธ์และแผนที่สำหรับนักท่องเที่ยว

เป็นตัวชี้วัดสำหรับตรวจสอบวิธีการและประสิทธิภาพของข้อกำหนดการให้ข้อมูลการท่องเที่ยวที่มีในเมือง เช่น ข้อมูลเกี่ยวกับขนาดและที่ตั้งของศูนย์ข้อมูล รวมทั้งคุณภาพของวัสดุประชาสัมพันธ์ที่ใช้ในศูนย์เหล่านั้น ป้ายระบุแหล่งท่องเที่ยวรอบตัวเมือง มีแผนที่สำหรับนักท่องเที่ยวหรือไม่ เนื้อหาของแผนที่เป็นอย่างไรและติดตั้งกระจายอยู่ตามสถานที่ที่น่าสนใจในตัวเมืองหรือไม่

### 7.3 ที่ตั้งศูนย์การค้าและแหล่งขายปลีก

เป็นตัวชี้วัดสำหรับประเมินว่ามีอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวทั้งที่อยู่ใกล้หรือใจกลางเมืองความสะดวกในการเข้าถึง คุณภาพและราคาของหัตถกรรมท้องถิ่นและของที่ระลึกในสถานที่ดังกล่าว

### 7.4 พื้นที่สันทนาการ (พื้นที่สำหรับนักท่องเที่ยว สวนสาธารณะ สถานที่เล่นกีฬา และพักผ่อนหย่อนใจ)

เป็นตัวชี้วัดสำหรับประเมินความหลากหลายของกิจกรรมสำหรับนักท่องเที่ยว รวมทั้งประเมินว่าคนท้องถิ่นสามารถเข้าถึงกิจกรรมเหล่านี้ในราคาพอสมควรได้หรือไม่

### 7.5 ระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว

สิ่งสำคัญคือการติดตามความน่าพอใจของนักท่องเที่ยวขึ้นรอบตัวเมือง (ความสะอาด การต้อนรับ และความเป็นมิตรที่ได้รับ ความปลอดภัย การตกแต่งและสภาพแวดล้อม ฯลฯ) มากน้อยแค่ไหนและการค้นหาว่ามีอะไรที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขบ้าง การสำรวจอยู่เป็นประจำเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับแสวงหาข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ ตัวชี้วัดนี้จะประเมินดูว่ามีการสำรวจเช่นนี้หรือไม่ สำรวจบ่อยแค่ไหนและมีการดำเนินการเพื่อปรับปรุงตัวเมืองตามข้อมูลที่ได้จากการสำรวจเหล่านี้หรือไม่